

Hvad angår spørgsmålet om, på hvilke aftalelicensområder mægling skal kunne iværksættes, kan ministeriet tilslutte sig udvalgsflertallets forslag om, at aftalelicenserne i lovforslagets § 13, stk. 1, 2. led, og § 17, stk. 3, om optagelse af radio- og tvudsendelser inden for undervisningsvirksomhed og eksemplar fremstilling til syns- og hørehandicappede bør være omfattet af den foreslåede bestemmelse om mægling.

Ministeriet kan imidlertid også tiltræde udvalgsmindretallets forslag om, at der også bør være mulighed for mægling på andre aftalelicensområder. Det gælder lovforslagets § 13, stk. 1, 1. led, om fotokopiering inden for undervisningsvirksomhed og § 14 om fotokopiering inden for erhvervsvirksomhed mv. Ministeriet har herved navnlig lagt vægt på, at der siden aftalelicensens gennemførelse i 1985 har været ført langvarige forhandlinger mellem på den ene side Copy-Dan og på den anden side offentlige myndigheder med ansvar for undervisningsinstitutionerne, og at der på en række områder endnu ikke er indgået dækkende aftaler. Desuden findes der i såvel Norge som Sverige allerede i dag en lovreguleret mulighed for mægling i forbindelse med fotokopiering inden for undervisningsvirksomhed.

For så vidt angår lovforslagets § 14 er ministeriet af den opfattelse, at erfaringerne på undervisningsområdet kunne tale for, at der allerede ved gennemførelsen af en aftalelicens for fotokopiering i erhvervsvirksomheder mv. etableres mulighed for anvendelse af et mæglingsinstitut.

Kulturministeriet kan derimod ikke tilslutte sig udvalgsmindretallets forslag om mægling i forbindelse med aftalelicensen for radiofoniernes erhvervelse af udsendelsesrettigheder, jf. lovforslagets § 30. Denne aftalelicens har fungeret siden 1961, uden at der i denne periode har vist sig behov for mægling el.lign. Parterne har i alle tilfælde selv kunnet forhandle sig frem til en løsning.

På denne baggrund foreslås det at indføre mulighed for mægling med hensyn til aftalelicensbestemmelserne i lovforslagets §§ 13 og 14 samt § 17, stk. 3.

Krav om mægling skal efter forslaget til § 52, stk. 2, fremsættes overfor kulturministeren. Mægling skal kunne iværksættes dels i situationer, hvor der under løbende forhandlinger savnes konkrete fremskridt, dels i tilfælde, hvor en forhandlingsberettiget part vægrer sig ved at indlede forhandlinger. Det er således ikke nogen betingelse, at forhandlingerne skal være erklæret for brudt sammen el.lign., for at en af parterne kan kræve mægling.

Forligsmanden, som i henhold til forslaget § 52, stk. 3, udpeges af kulturministeren, skal være uafhængig af den konkrete sags parter og må ikke have

personlige interesser i udfaldet af den konkrete forhandling. Forligsmanden skal basere forhandlingerne på de løsningsforslag, som parterne måtte have fremlagt, jf. stk. 3, 2. pkt. Sådanne løsningsforslag vil også kunne suppleres med forslag til løsning af konkrete problemer, som ikke tidligere har været fremsat af parterne, jf. stk. 4, 1. pkt. Endvidere vil forligsmanden kunne foreslå parterne at lade tvister afgøre ved voldgift, jf. stk. 3, 3. pkt.

Forligsmandens særlige kompetence ligger i, at han i medfør af forslaget § 52, stk. 5, kan forlænge gyldighedsperioden for eksisterende aftaler, således at en igangværende forhandling ikke forstyrres af, at en aftale udløber. Herved sikres det, at der først kan iværksættes konflikt, når forhandlingsmulighederne er udtømt. Forligsmanden kan i henhold til stk. 4, 1. pkt., kræve, at mæglingsforslag bliver forelagt parternes kompetente organer til vedtagelse eller forkastelse inden en af ham nærmere fastsat frist.

Forligsmandens kompetence til at forlænge aftaler ophører to uger efter, at begge parter har taget stilling til et endeligt mæglingsforslag eller et forslag om voldgiftsbehandling, jf. stk. 5, 2. pkt. Den ophører endvidere to uger efter, at forligsmanden har meddelt, at der ikke er basis for at fremsætte sådanne forslag.

Skønner forligsmanden, at der ikke er basis for at fremsætte et mæglingsforslag, eller hvis parterne forkaster et fremsat forslag, påhviler det forligsmanden at underrette kulturministeren herom, jf. forslaget § 52, stk. 4, 2. pkt.

Den, der er eller har været forligsmand, må efter forslaget til § 52, stk. 6, ikke ubeføjet røbe eller udnytte, hvad han har fået kendskab til som forligsmand.

Til kapitel 3

I lovforslagets kap. 3 reguleres ophavsrettens overgang til andre. Grundbestemmelserne om overdragelse af ophavsret i den gældende ophavsretslov videreføres stort set uændrede i lovforslagets kap. 3. Det gælder navnlig forslaget til § 53, stk. 1, der fastslår ophavsrettens overdragelighed, og forslaget til § 53, stk. 2, hvorefter overdragelse af eksemplarer ikke indbefatter overdragelse af ophavsretten. Hertil kommer den såkaldte specialitetsgrundsætning i forslaget til § 53, stk. 3, og forslaget til § 56, hvorefter overdragelse af ophavsret ikke giver erhververen ret til at ændre eller videreoverdrage værket, medmindre ændringen eller videreoverdragelsen er sædvanlig eller åbenbart forudsat. Specialitetsgrundsætningen i § 53, stk. 3, indebærer, at når ophavsmanden har overdraget en anden sin ret til at udnytte værket